

Констатује се да су на претрес приступили заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, да су из Окружног затвора у Београду на претрес доведени оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Сениша Филиповић, Иван Кораћ и Драгутин Драгићевић, да су приступили пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић, браниоци окривљених, адвокат Шалић Миломир за оптуженог Грујић Бранка и Драгутина Драгићевића и који се јавља за адвоката Сташевић Слободана, за оптуженог Филиповић Сенишу уз његов пристанак и адвокат Ђокић Драган, бранилац оптуженог Ивана Кораћа који се јавља и за адвоката Мирослава Ђорђевића, браниоца оптуженог Драгана Славковића и за адвоката Мирослава Перковића, браниоца окривљеног Поповић Бранка, уз сагласност оптужених, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Лазић Миленко.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА МИЛЕНКА ЛАЗИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се зовете Лазић Миленко, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Име Вашег оца?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Мико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мико. Где сте рођени и када?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: 18.10.1957. године, Тршић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу, добро. Где живите?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Тршић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли нешто тамо ближе или само, кућни број?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Село Тршић, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то, мислила сам кућни број нешто, нема.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: 176, кућни број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућни број 176, добро. Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: «Житопромет-Дрина» Зворник, радим као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, лицима по презименима Кораћ, Славковић, Филиповић, Драгићевић, можда?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, нисам ни у сродству, а нисам ни у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у завади?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо Вас овде позвали као сведока. У том својству дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је казна затвора до пет година. Ви као сведок нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором на та питања изложили некој срамоти, материјалној штети или евентуално кривичном гоњењу. Ви имате ту испред себе заклетву, један текст, па Вас молим да прочитате то наглас, да на тај начин положите заклетву пред судом да ћете говорити истину.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да ли је то ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Може сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли сте разумели текст те заклетве?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Миленко Лазич, од оца Мика, рођен 18.10.1957. године у Тршићу, живи у Тршићу, кућни број 176, општина Зворник, запослен као возач у предузећу «Житопромет-Дрина», опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли ту испред себе један списак са неким псеудонимима, значи имена и презимена и поред њих неко слово или ознака, то, и једно и друго?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас молити, ако Вас будем питала за неко од тих лица, да уместо имена кажете то слово, на пример, тај сведок «П», претпостављам да му знате име. Та лица су у току поступка још из истраге имала тај псеудоним, па значи да не говорите име, него то.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Слово само покрај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и број, има ту неких оштећених, жртава које су такође сведочили, можда их Ви познајете. Овде је у току пред Већем за ратне злочине Окружног суда у Београду кривични поступак против шест лица, подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва због догађаја на територији Ваше општине у пролеће 1992. године, а наиме, ту је догађај депортација, присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић, 26. јуна и злочини у Дому културе Челопек, на пољопривредном добру Економија и Циглани у Каракају, па да нам Ви испричате овде, обзиром да су Вас неки људи и помињали, да имате нека сазнања везано за овај догађај, да нам кажете шта знате о овим догађајима. Изволите.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Могу да почнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ја од свега овога што сте набројали, ја сам само везан за Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста, изволите.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ту сам био као обезбеђење Дома у коме су били мештани Дивича, смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете мало само да се вратите на почетак. Како сте Ви уопште ангажовани, да ли сте Ви били некада у некој униформи, негде ангажовани, мобилисани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ако треба и почетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко значи, само да видимо како долази до ситуације да се Ви то ангажујете као обезбеђење.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Може много раније да почнем, ако треба и то, када сам мобилисан 1991. године, 20. септембар 1991. године сам мобилисан. Пошто сам био дугогодишњи резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, у Полицијској станици Зворник и ми смо мобилисани и био сам радио једно извесно време са Муслиманима у патроли и тако, тамо негде до 1992. године, до априла, када је то већ и тада смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се онда мења у априлу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ту ја не бих знао Вам рећи ништа шта се мења, шта се догађа. Знам да смо формирали Полицијску станицу у Тршићу смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када прелазите у Тршић, да ли сте били прво, кажете, у граду са Муслиманима, патроле и то?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви те патроле држали, где сте обављали ту дужност?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: По граду Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када прелазите у Тршић? Да ли када се заратило или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, да, када се заратило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, почетак тај тог рата, онда је пресељење, доле смо, пошто смо из Тршића, ту је формирана као једна станица, нас резервиста, који смо дежурали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи, сада ту почињете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се одвија тај рад ту у Тршићу? Само дежурства или идете негде на терен, на линију?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, дежурства, то је све почетак тек, почетак дежурства, патрола на пункту, на асфалту, тако је то уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту борби неких, барикаде?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ма, нема никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Још су увек ту ови Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 08. априла па надаље?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Они су били ту са нама, још увек живели, онда почиње некакво оно пресељавање, нормално, људи одлазе, сви својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко одлази?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где одлазе, да ли Вам је то познато нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не. Не знам где одлазе, углавном, нема их ту, не виђамо их, ту смо ми, станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у Тршићу има Муслимана, да ли је то српско село?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте српско, али има и њих, њих негде 40% има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се догађа са тих 40% у априлу, мају у Тршићу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам. Не знам шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остају у Тршићу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нису, одлазе негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Организовано или појединачно, како?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Појединачно, вероватно негде се селе, не бих Вам знао рећи где, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тај Тршић, колико то место има становника?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: 1.500 становника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле Ваше комшије, да ли сте их Ви познавали, да ли сте се дружили или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали где одоше, добровољно, принудно, како?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Добровољно, нема шта, нико их нити истерује, нити, углавном негде се удружују са некима, одакле бих сада знао ко, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајдемо шта знате и даље шта се догађа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Тада прелазимо у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У јуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Мају, јуну, не бих Вам знао рећи, ипак је петнаест година прошло од тада, значи знам само тај наш прелазак из Тршића, да идемо у Челопек, јер су ту у Дому Челопеку смештени Дивичанци. Тако нама долази наредба да пређемо горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас сада ту сели у Челопек, конкретно, личност, ко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Личност Цвијетко Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио, коју је он имао функцију?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, он је био испред нас ту, контактирао је горе са СУП-ом, са одговорним лицима у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, да, у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та резервна станица у Тршићу, колико је бројала људи, резервиста?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Двадесетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесетак?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, не знам број тачно, јер није се могло ни знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је ту командир резервне станице био?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Цвијетко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко? И када Вам он каже, прелазите у Челопек?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити ни дана, ни датума, ни времена, углавном знам да смо прешли одатле, не буквално купимо се и прелазимо, него, по потреби, по распореду дежурства, одлазимо у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко прави тај распоред?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, да ли Цвијетко Јовић или неко из СУП-а, ја не бих заиста то знао рећи, пошто он је тај био који нам је издавао некаква наређења, одреди нас тројица сте вечерас трећа смена, обезбеђење Дома и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Колико је било смена у том обезбеђењу, од момента када Ви први пут долазите, па док боравите тамо?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Три смене су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то по осам сати?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у једној смени, колико буде људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Е то никада није било одређено, ни тачан, број, него све по потреби, како је када где било потребе, одводили су људе нас резервисте, негде обезбеђење тако да се знало бити три, четири, пет је највише што је могло бити око тог обезбеђења око Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да и то после оног случаја што се десио, тако да је, до тада није било ни толико, нити је било затворена врата, шта ја знам, али после свега, онда је већ мало другачије, већ је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви први пут долазите у тај Дом?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли су људи већ ту или тек треба да дођу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, били су људи, били, можда је прошло четири, пет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, значи Ви први пут када сте дошли, људи су ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам испричајте, шта затичете, шта чујете, какве информације добијате, ко су ти људи, кажете Дивичани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је затворио, зашто, где иду, зашто седе ту, да ли су затворени, да ли су слободни, шта су? Све што знате, испричајте нам.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа од тога не знам, од тога, како су дошли, ко су, ко их је довео, то заиста не знам ништа. Значи, моје је, само дођем, можда ме послао у трећу смену вечерас од 22 ујутру до 7, ја сам дошао, одрадио своје дежурство и одлазим кући, друга смена долази, односно прва ујутру и тако је се то одвијало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико укупно сте Ви ту боравили, временски, месец, два, три, двадесет дана, колико?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не могу се сетити временски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, укупно, да ли сте били до краја њиховог боравка?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам, јесам, уствари, јесам, јесам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До краја, док су они ту били?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог 04., 05.?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ма, да, од тог почетка дежурства, био сам до краја, док нису они исељени одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, када је то било?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То исељење?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где су отишли?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао по њих, како су транспортовани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, био сам кући слободан, можда када се то десило, тако да заиста не бих могао ништа рећи. Све што бих рекао, било би измишљање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које када се десило?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, то, када су људи одатле пребачени негде, када су одвежени, када није, када је престало више дежурство ту, ја сам био слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, ти људи колико ће дуго остати, да ли је то било нешто орочено или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вам није рекао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да они треба да иду у неку размену? Други нам стражари причају да је требало да буду пар дана и да иду негде даље, да су тако чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја заиста не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не. Значи, што знам, причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко правило у тим сменама? Колико пута укупно сте Ви ту били? Колико смена сте одрадили за време њиховог боравка, отприлике?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не бих могао се сетити, не могу рећи, било је ипак, не знам. Што да кажем три месеца или месец, ако не знам тачно, не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали неке од тих људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико отприлике?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ма, познавао сам прилично људи, не бих знао број сада, има њих и сада преживелих, познавао сам се са њима, играли смо фудбал и шта ја знам, значи, познавао сам, радили смо скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко ту на том списку да га познајете, што су имена, па ти псеудоними? То су лица која су ту била затворена?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Од ових овде на списку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли Вам име неко нешто говори?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не бих се могао сетити ниједног, вероватно их све познајем из виђења и тако, али сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ушли некада у ту салу, да ли сте Ви некада раније улазили у тај Дом културе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Пре него што су они били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, ту у Челопек, да ли сте долазили у тај Дом?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам, некада пре, пре него што је рат почео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада када су они били, да ли сте ушли некада унутра?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај период?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни на врата?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неке звуке изнутра, да ли сте видели те људе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам, видео их када су излазили у WC, пошто је вани био WC, ја сам углавном дежурао у школи. Била је школа, где је био по један као дежурни ту и доле су момци били, тројица, четворица, по потреби и онда смо хранили се истом храном и долазио сам и ја испред ту, када је њима храна долазила. Е тада сам их виђао нормално да излазе вани, поздрављао се са њима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У свом периоду, да ли је исто било сво време, третман њихов за излазак и то, за могућност изласка из Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било исто од почетка или се нешто мењало?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не променило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су закључани били, како је било? Да ли су били ту неки катанци, нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесу били, после када су појединци, паравојне формације, почеле долазити и тражити, тако нешто, после случаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опростите, ја бих само имао, ако може сведок да исприча своју причу, па да после постављамо питања. Бојим се да га сечемо са питањима, па да, чини ми се да је више збуњен, него што му се помаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Шта треба да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба да причате, а не да одговарате, све што знате, шта се ту десило, значи, предмет овог поступка су ратни злочини у Дому културе у Челопеку, ставља се одређеним лицима на терет да су извршили то кривично дело у Дому Челопек у периоду који сам Вам рекла, значи, убијања, сакаћења, злостављања људи које Ви чувате. Изволите, шта знате о томе, испричајте нам, да ли знате, све како су обезбеђивани, да ли сте видели некада те људе који улазе, да ли сте видели неке лешеве, све што знате о томе, да ли сте некога информисали, да ли сте можда чули од колега још за неки догађај, да ли сте видели некада да је неко некога убио или да ли је неко износио неки леш, све нам испричајте. Изволите.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ја што могу да кажем, доста сам испричао, које је обезбеђење било, где сам дежурао, а исто тако могу да кажем за једну, један дан. Тога се сећам као, била је субота, друга смена смо били. Био сам у школи, дежурао, дежурни. Сада, не могу се сетити колико је момака, односно колега полицајаца било обезбеђење око Дома. Знам да је и време било око пет сати, када је ручак, вечера, шта се третира, стигло из хотела људима да се да вечера, тога се сећам. Дошао ми је колега полицајац, рекао, Лазија, пошто ме зову Лазија, хајде доле, поби их човек, тако неким речима, да се, не могу сада прецизирати, цитирати речи које ми је рекао. Устао сам, отишао сам доле, затекао сам човека на улазним вратима, стоји са пушком, кога сам ја за руку узео и извео из сале, из Дома где су били Муслимани. Сео је уз, била је једна кафана Драгутина Јовановића испред Дома, ту смо имали телефон у тој кафани, одакле смо се служили за јављање, ако се шта деси, обавештавали Полицијску станицу у Зворнику и тај Репић, знам само тако да се зове, ја мислим да су још двојица била са њим. Не знам ни како се зову, ни, сели су, тражио ми је муниције. Међутим, то нисмо му дозволили, нисам ја дозволио лично.

Сео је, запалио је цигарету, отишао сам у кафану, ту Драгутинову на телефон, обавестио Полицијску станицу у Зворнику. Рекли су ми, сачекајте доле, доћи ће неко. У моменту, сада не знам колико после тога, дошао је брат Репићев, то знам, са жутим «Стојадином», Жућо, како га зову и одвео је човека, односно тог свог брата Репића одатле. Из Зворника су послали, не знам уствари одакле, не из Зворника, али је стигло возило за транспорт ових људи који су били побијени од стране Репића. Ето толико ја знам о свему томе. Све друго што бих рекао, било би узалудно, измишљање и нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада да дамо тужиоцу реч и да испита сведока до краја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја мислим да је то његова прича, па онда сада можемо да разјаснимо у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада треба да се враћамо, десет питања само на ову причу. Е, сада ћу Вам ја рећи. Тај догађај који Ви описујете, само да Вас питам, да ли знате да ли је он био при крају или на почетку боравка тих људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не знам у које време је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате, после колико дана ти људи напуштају тај Дом од тог догађаја?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни то?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај догађај нам није у оптужници, већ сви други догађаји, за које се тврди овде у оптужници, а и неки сведоци говоре, да су били пре тог догађаја.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја као сведок, ја само знам то што сам сада Вам испричао, а било шта друго поставите питање, наведите, ја ћу одговорити да ли знам, да ли не знам, да ли је било тако или не, ја заиста, свако друго би сувишно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго не знате? Па, онда нема сврхе да Вас питам, ако не знате ништа друго.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, питајте, можда се могу нешто сетити, али заиста је прошло време, али значи само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је осим тог дана тај Репић још долазио некада, сам или са неким другим?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог догађаја, да је још неко убијен или рањен или злостављен, сакаћен?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо, то је било у мојој смени, где сам се ја десио, а за друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питала у Вашој смени, него да ли сте чули од колега?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, нисам, кажем Вам да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вам ништа није испричао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били заменик командира Цвијетка Јовића?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, могу сада изјавити да сам био и командир у Полицијској станици у Зворнику, мислим то је њихово да кажу, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажу овде други сведоци да сте Ви били заменик, зато Вас питам?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Добро, зато кажем, то је њихово да кажу сада. Ја кажем да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да нико ме није никада са тим ословио, папирићем или да ми је неко шта пренео. Знам толико да је Ацо Бајић био возач Цвијетков, знам да је Цвијетко контактирао са СУП-ом, ето то је све и ми смо дежурали околу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је Маринко Василић?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Знам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели ту некада да долази?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не. У Челопеку га никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада Мику Миљановића?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли сте некада Петка Панића видели?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Мислите у Челопеку или уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у Челопеку, да је дошао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, у Челопеку не, у мојој смени, није долазио нико, ниједан од тих набројаних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог сведока «М» ту што има?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега некада видели у Челопеку? Да ли знате шта је он радио за време тог ратног стања?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, реците нам.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Он је дошао са возилом и у његово возило то, којим је он дошао, потоварени су људи ти што их је Репић побио и одвежени су негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он знао да треба да дође, ко је њега информисао, тог «М»?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога Ви зовете у Зворник, кажете, звао сам у Зворник? Мислим, то је овако неодређено, кога окренете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Дежурног у станици полиције, дежурног, значи има дежурни као и ја што сам дежурни испред Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Или у школи, углавном се то мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам каже тај дежурни?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити сада шта каже, углавном, сачекајте, доћи ће неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били ту када је тај «М» дошао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то камиончић, чиме је он то дошао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Како се зове, овај, «тамић», «тамић» са цирадом, возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нека ознака, нека фирма или нешто? Да ли је он радио у неком предузећу, нешто тај «М»?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред кога он ради тај посао? Да ли је он неки приватник или је запослен у неком предузећу или шта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Анђелка Васиљевића?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он каже да сте Ви били Цвијетков заменик и да сте били дежурни у школи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То је његово да каже, то је његово, ја кажем да сам био дежурни тај дан, значи, испричао сам праву истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви увек дежурали у школи или сте некада били и око Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не увек, него се мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некада сте и?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: И испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су врата од тог Дома била? Од чега су, од ког материјала?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чини ми се да су метална, ако се могу сетити, метална, жељезна, како их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кључ, шта закључава браву или катанац или шта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То не знам, не знам јер нисам имао прилике никада да отворим ни затворим та врата и заиста не бих могао рећи су чим су била закључана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао кључ неки за ту просторију, за тај објекат уопште? Да ли Вам је то познато?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте, постојао је, после случаја тога, када су људи побијени, после је закључавано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог случаја који сте сада описали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама сви сведоци кажу и стражари да је после тог случаја, после један дан људи пребачени, а да су пре тога ту били месец дана?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не знам када су пребачени после тог случаја, после колико времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја Вам кажем шта они кажу. Да ли је могуће да је тако било или није, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу да је одмах после тога, молим вас само, они кажу да је одмах после тог случаја који Ви причате, да су људи сутрадан или прекосутра пребачени у град?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, можда су, али ја се не сећам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам за кључ и кажу да је кључ много раније добио другачији третман, да је нешто се десило са кључем, зато Вас питам. Да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада закључавали тај објект, Ви лично?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, сада сам Вам рекао да никада нисам имао прилику ни да откључам, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви видели тај кључ некада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Не знате ни где је стајао, ништа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Знам где је стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Стајао је испред кафане, на некој полици, прозор, шта је било ту, тако да су ти стражари који су дежурали, када је долазила храна, узимали да откључају да унесу људима храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи слободно седели напољу, то је летње време, пролеће? Да ли су седели напољу сво време тог свог боравка ту или само излазили у WC?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Излазили су у WC, али су и доста их је седело, ко кога познаје, па изађе од полицајаца, седели, причали, тако, дружили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, какви су услови били унутра, за боравак, за живот?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не знам, зато што нисам улазио никада тамо. Значи, нисам никада ушао у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог случаја када сте Ви обавестили горе, да ли сте чули некада да је неко рањен, да је убијен, неке јауке, нешто из тог Дома? Да ли Вам је неко рекао некада да унутра има неко повређен, рањен или да је умро неко, можда природном смрћу или нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то ништа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не. Није ми преношено, преноси се усмено, долазили су синоћ нека тројица у неким црним униформама, покушавали су да уђу, нисмо им дозволили. Толико се чује, али сутрадан, када сам, можда сам сутрадан слободан, па прекосутра када дођем у смену, па од колега које мењам око Дома, тако ти пренесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули некада неке пуцње унутра или споља или нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један оптужени овде у својој одбрани каже да су стражари убили двојицу које су они извели нешто напоље да их испитају, везано за неко оружје и да су их онда стражари убили. Да ли Вам је неко тако нешто испричао, да ли сте чули можда?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо за такав случај, вероватно од њих неко, могао би и рећи ко су ти и тако, ако су ти људи преживели, ако је неко дао изјаву већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису преживели, управо Вам кажем да су убијени, ти.
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ко је дао изјаву за њих, ту ми је нејасно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени каже да су њих убили стражари пред његовим очима, па Вас питам, да ли сте чули тако нешто да се прича?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, нисам чуо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу, да су људи напољу били изведени?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је та била храна коју, кажете, и Ви сте јели?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Храна је била задовољавајућа у оно време. И ми смо је јели, сипали испред ту уз ту Драгутинову кафану, а људима смо унели мањерке тамо у тим посудама, тамо су имали, да будем искрен, не знам тачно шта су имали од прибора, виљушку, кашику, нож, да ли су то имали, и то не могу рећи, зато што нисам улазио. Углавном им је уношено онако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мањеркама?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута дневно је та храна долазила?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам. Не знам, знам рецимо, ако сам друга смена, једном, нормално, пет сати је баш био и тај дан када се то десило, да је тада храна стигла и момци када су отворили да унесу храну, тада је та група, односно та тројица момака, ушло на отворена врата. Они вероватно се нису смели ни супротставити, јер је човек, да ли је био у пијаном стању и то не могу измишљати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели ту тројицу момака када се враћате? Кажете, видите тог?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био тај Репић, кажете, на вратима, Ви сте га ухватили за руку?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та двојица?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Поред њега су били.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где поред њега?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Поред њега, човек стоји овако, поред њега.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то била лица униформисана или у цивилу?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Униформисана, неки црни комбинезони су били на њима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црни комбинезони?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко у некој српској ношњи?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Репић је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Репић, Репић тај човек што је пуцао, он је био у тој ношњи, а ова двојица нису.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко легитимисао те људе, да ли је нешто питао, који су, шта су, одакле су?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?
СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошла нека екипа да обави увиђај из СУП-а Зворник?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је убијено људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам број, тако да, број не знам колико је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је остао неко унутра рањен?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам. Не могу се сетити, јер није нико од нас ушао да броји рањенике и повређене, тако да не знам колико их је било, знам да је било и убијених и повређених тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са повређенима, шта се са њима дешава? Да ли се њима пружа нека нега, лекар, нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Пружа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам испричајте.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Пружа им се лекарска помоћ, не знам, па није у мојој тој смени, отишао сам кући, можда сутрадан долази неко ко им пружа помоћ, завоје, лекарска помоћ, долазили су, превијени су, указивана им је помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Чelopeку су превијени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први који то кажете, да су ту долазили, кажу да су им долазили у град.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: За прву помоћ, ту им је пружена помоћ, ту су били и када су пребачени у Зворник, не знам ни који дан, ни где су пребачени, нити ко их је пребацио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви још радили у некој смени, након тог догађаја о коме сада кажете? Да ли сте имали још неку смену ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их чувате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико још пута?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тог догађаја?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то Вас обавестио, кажете, дођи овамо, поби човек, који је стражар дошао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити, а покушаћу да се сетим, да мало дуже останем ако може. Ја мислим да је био Ацо Бајић, он је био возач Цвијетков. Сада, да ли је човек наишао са комбијем случајно, да ли је био у смени, верујте, заиста не могу се сетити, јер ипак је дуго и доста времена прошло, да бих се ја могао сетити сада, ко је био у смени, три су смене кружиле људи, нису сваки дан све један исти, тројица нас, ако смо данас прва сутра трећа и тако, него је одлазило, где по потреби, ако је неки негде акција, буде један, два више, да не би се дешавало да неко долази, да проваљује у тај Дом, да одводи људи и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули некада да су ти људи певали неке песме?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чуо сам само од колега, када дођем сутрадан у смену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу колеге?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, да долазили су неки, сада не знам ни именом ни презименом и као тражили су од њих да певају, певали су нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су тражили од њих, који?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам ко је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више људи је тражило или један или шта? Шта Вам кажу колеге? Да ли сте чули да је било неких размена, да су неки људи одвођени у размену из Дома, ти затворени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки тако долазили, па одведу неке људе и више их не врате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам нико није причао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи ту имали услове за одржавање личне хигијене, Дивичани у Дому, у смислу купања, туширања, бријања и тако даље?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, зато што нисам улазио у Дом, осим тог случаја када сам извео Репића, значи, то је мој први улазак на врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тада видели унутра, тада сте ушли, како то изгледа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Видео сам само људе у гомили који су били у углу сале. То сам могао запазити и у том таквом шоку нормално, људи су мртви, ја имам када и времена и свести разгледати шта, како, него сам човека и чак размишљао сада да ли ће окренути пушку да мене убије, тај што му прилазим, тако да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви имали пушке?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: И ништа, шта би, шта ћемо са пушкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, ја немам пушку, Ви сте имали. Да ли сте имали нека овлашћења, да ли сте имали неке инструкције од Цвијетка, од некога другог, шта са тим пушкама, зашто сте Ви ту уопште? Који је Ваш био задатак ту? Ви кажете, били сте обезбеђење?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам, који су Ваши задаци и овлашћења ту били? Шта је Вама објашњено када Ви долазите ту да то чувате? Шта кажу ти Ваши надређени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Кажу да се не може дозволити да улази нико са стране и да се људи одводе одатле, тако нам је пренето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, тај неко наш надлежни ко нас је распоређивао, рецимо Цвијетко Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао када сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то значило да он већ зна да ће неко долазити или шта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Е не знам то да ли је знао, да ли није, углавном, циљ наш је био да их обезбедимо, да их нико не одводи, изводи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А убија то може или шта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, таман посла убијање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и сада хоће неко да дође да их убије и шта је Ваше овлашћење? Шта кажу сада, дође неко, не дај Боже наиђе и, шта је Ваше овлашћење? Коју сте Ви имали пушку?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, аутоматске пушке смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте имали овлашћење да их употребите као полицајац?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали или мислите да нисте имали или шта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Кога да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Цвијетка, не знам ја, ко је Вама надређени, вероватно њега?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Цвијетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Цвијетка, могу ли ја да пуцам ако неко дође и хоће да људе које ја обезбеђујем убије или изведе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ко је тај да може да пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, да ли сте Ви питали, не ко је тај?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисмо питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да нисте имали овлашћење или да сте имали или шта, не разумем? Да ли сте некада причали са Цвијетком, шта да радимо ако дође до те ситуације, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, нисмо причали на ту тему, не знајући, рачунајући да не може тако нешто да се деси, зато што су те паравојне формације, а Ви сте вероватно чули, нема потребе да ја понављам шта се дешавало, ко је тај да је се могао да супротстави њима, ако иду људи пијани, са пушкама у руци, шта ја треба да репетирам у њега. Не знам ја шта ће он радити, а то је се десило, ја причам само оно моје име, тај дан, што се десило код мене, а све други, има ту и преживелих сведока, могу они да докажу, да кажу, Лазија, тада и тада је било то и то, тако да ја не могу причати у другој смени шта се десило, ја причам за тај дан. А јесте чули можда од сведока за скидање људи по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То јесмо.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Скупио је педесет људи, нећемо сада да причамо сто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо, само нам то није у оптужници, ми се трудимо да се држимо оптужнице, ових догађаја.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Кажем како су се понашали људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, те људе само помињете тај дан, та тројица?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, зато што је то било у мојој смени тада, а за друго не знам, не можем ја знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте чули, ти људи кажу да је било и раније. Ви сте први који кажете да ништа није било.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо, па нисам ја ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама једином нико ништа не прича из друге смене, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Рекао сам Вам да сам, рекао сам да ми је причао неко да је, долазили су, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили, то није ништа ако су долазили.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То сам рекао што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је неке уху одсечено, да је неко ударен у главу, да је неко четири дана био у коми, да је неке одсечен полни орган, да је неко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Први пут то сада чујем од Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада то први пут чујете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Цвијетко Јовић да су њему стражари све то реферисали, да је он то преносио помоћнику, начелнику, да не могу људи да се заштите и то пре овог догађаја о коме Ви причате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Можда су, Цвијетко је био у свим сменама, долазио, контактирао са људима, он није био одређена смена данас, па оде кући. Ја сам слободан после мојих осам сати, ја не знам шта се дешава у Челопеку. Сутра када дођем, била је трећа смена испред мене, немам контакта никаква са другом сменом која је мене заменила, ако сам био ја прва смена. Зато Вам кажем, не можем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били присутни да је неко доведен накнадно у тај Дом, још неки затвореник или тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У мојој смени, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у то време војне полиције у Зворнику? Ви сте значи цивилна, резервна полиција?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војне полиције?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Милорада Стевановића, војног полицајца?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте присуствовали некој ситуацији када је неки, када су неки људи дошли да изводе некога? Ја ћу Вам сада предочити исказ сведока који Вас помињу да сте били ту, па да се мало присетите.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Помозите све што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кажете то не знам или већ шта, да су неки људи дошли да изводе некога. Кажу неки сведоци да сте и Ви ту били. Да ли се сећате можда такве неке ситуације евентуално?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Покушавам да се сетим, али не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, причекаћемо ми док се Ви сетите. Да ли сте писали неке извештаје писмене, нешто када дођете у смену да видите да има нека свеска или нешто, да ли је било тако нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ако је писано, писао је командир вероватно, не може обични дежурни који је био око Дома или у школи дежурни. Ако је писано, давао је изјаву командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви дружили са овим Вашим из Тршића, мештанима, Аћимовић, Стевановић и тако? Да ли сте се дружили са њима у то време?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Када, на послу или ван посла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и ван и на послу? Каже сведок «П» да сте обично били Тршићани посебно у смени, а посебно ови из Челопека?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се ја сетити како је командир правило, то није истина, није то истина да смо били посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је и мешано?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Било је значи и Тршићана и Челопечана у једној смени, како где је потреба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже он да су једном приликом двојица или један убијени када је неко упао унутра и да су та лица одвежена пре овог догађаја о којем Ви причате и каже, тада су били, каже, обично су били Тршићани у тој смени, у тој једној смени када се то десило. Да ли Вам је можда неко причао од Ваших комшија, да се у његовој смени тако нешто десило, да је неко ушао и да су убијена нека двојица, тројица?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, није ми нико причао, нити сам чуо за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате те године Бајрам када је био? Да ли Вам нешто говори неки Бајрам?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам разумео питање, може ли поново?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те године, да ли се сећате Бајрам када је био?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас нешто везује нешто за тај Бајрам, евентуално да сте чули за неки догађај?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Јовановић Милоша?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, познајем га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били некада заједно са њим у смени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити, али исто тако можда јесам, не могу се сетити, био сам тај дан са тим и тим. Мењало смо се, нисмо сви били, нас тројица одређени месец дана иста смена или пример, навео сам, тројица или пет или два, мењало је се, не знам, нећу да кажем, нисам био ни један, можда сам. Ако је он рекао да јесам, вероватно се човек сећа да јесмо били скупа, а ја се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок «П» да је једног дана, каже, дошао неки крупан, отресит човек и да је, каже се ту јавио заменику командира, каже, то је био тада заменик Лазија Миленко, који је, каже, био у кафани и да Вас је ту нашао, да је рекао да му треба неко од тих људи унутра и онда су, каже, та двојица ушли унутра, у Дом, узели неке људе са списка, извели, испитивали и да су ушла још двојица резервних полицајаца унутра, а каже да сте Ви дозволили да они уђу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, то сигурно није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каже сведок «П» да је заједно са Бајићем то посматрао удаљен ту код неке међе, на двадесет, тридесет метара?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко некада од вас тражио да Ви дозволите да неко уђе, да нешто испитује, да неко лице изведе, па да га је вратио?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није у мојој смени се то дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није у Вашој смени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Ерић Славка?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега некада видели ту у том Дому?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада? Да ли знате, када је он погинуо?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам датум. Не знам, не могу се сетити, ко ће знати датуме и када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада чули од тих Челопечана, тих мештана ту, да се нешто жале што су људи ту? Да ли им је било драго што су ти људи ту смештени или су били индиферентни или су се нешто бунили? Да ли Вам је то нешто познато можда?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није ми познато, ништа за протест тих људи, ако је било тако, нисам у току.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи сведоци кажу да је читав Зворник брујао о тим догађајима у Дому, а Ви кажете да ништа не знате, осим тог последњег дана, за тај догађај, пре тога, Ви ништа нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам покажете, када сте дежурали, имамо овде једну скицу коју нам је донео сведок «П», па где сте Ви то стајали када дежурате, а нисте у школи? Хоћете да приђете. Ево ово би био пут, да ли је то тако изгледало, тај Дом, кафана, да ли је то тако било?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви то стајали када будете дежурни, Вас тројица, четворица, кажете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Један ту испред, а где је пут, да ли рекосте пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је главни, ево пут, магистрални пут, ово је сеоски пут.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, није се стајало на једном месту, углавном се обилазило око Дома, али се углавном било ту испред врата, ту на углу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту код ових WC?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, није, када су људи излазили, били смо углавном ту, све три, два, три, колико већ има у смени и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та кафана радила у то време? Да ли је имала госте, да ли су могли људи да дођу ту на пиће код тог Драгутина?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не знам да ли је радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај Драгутин ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: На линији је човек негде, одакле знам, кафана је била пре тога, где ће радити у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада није била отворена кафана?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам. Отворена је била за улазак, нама за послугу, за телефон и то је све било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, станите тамо.

Констатује се да је сведоку показана скица Дома културе, изјављује да је Дом културе изгледао онако како је представљен на скици.

Сведок показује да су стражари обично стајали поред кафане, поред врата под ознаком «Б» или уз пут и да нису стајали у једном месту, већ су обилазили Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте имали телефон горе у школи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисмо имали телефон горе, него само смо у кафани Драгутиновој имали телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у кафани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да и одатле смо јављали и ту су нас и звали ако треба нешто да пренесу дежурни из полиције и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви ишли некада у град, нешто тамо лично?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ишао од вас?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, углавном је Цвијетко контактирао, а Ацо Бајић га возио, имали смо неки плави «комби» за потребе, то, ето тако, углавном је Цвијетко Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли Ви за то време некада на линију или тако, борбе неке, у том периоду, док сте ово обезбеђивали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја нисам, а можда су из смена других колега, ја нисам за то време док је било обезбеђење, нисам ишао на линију никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада неке трагове крви у WC или ту напољу, неге или нешто, када дођете у смену?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте видели?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам ја видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Лазићу, више пута у Вашем исказу Ви помињете неке паравојне формације. Одакле Вама сазнање да су то паравојне формације? Како Ви знате да ли је неко војна или паравојна формација?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чујем од колега и видимо да људи нису познати, али углавном познајемо се по Зворнику, познајемо се један између другог и тако, видимо непознати су, разне униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не одређује се на основу тога да ли је војна или паравојна, да ли Ви знате или не знате, или да ли нису из Зворника. На основу чега Ви опредељујете да је нешто паравојна формација, да је неко из паравојне формације?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, кажем Вам сада, на основу униформе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта је то било карактеристично на униформи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, зато што смо ми имали униформу полиције, а војска, нормално, униформу војске, зна се каква је била војна и цивилна полиција, уствари, војска и цивилна полиција су имали, те смо две униформе имали и чим дође неко са неким црним комбинезоном, са неким повезом око главе, никада га нико од нас колега није видео, знамо да није одавде, од нас ту из Зворника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А у чему је била разлика у униформи између тих лица и рецимо припаднике територијалне одбране? По чему су се разликовале униформе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, по униформи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Објасните ми ту разлику да чујем.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, сада сам Вам рекао, значи, момци су имали, није из територијалне одбране имао нико ништа око главе повезано, није имао црни комбинезон, људи су били и овако у цивилној униформи, цивилном оделу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У цивили су били?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, било их је и таквих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, рекли сте у Вашем исказу да ниједном нисте ушли у Дом док су ти људи били ту затворени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А због чега нисте улазили?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, зато што није било потребе да улазим, него само, или сам тај дан у смени у школи или ако сам дошао, ручак стигао да и ја ручам са колегама испред кафане, имали смо неку дрвену клупицу, ту смо насули себи, момцима унели тамо храну, они изађу, унесу мањерке, ручају. Нема потребе да улазим тамо код њих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вас никада није интересовало, неки људи су ту затворени, да уђете, да видите да ли им нешто треба?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, него сам ја вани са тим појединим познаницима испричао испред када излазе, станемо, човек ми поздравља, радио ми са женом у «Шперу», Лазија, поздравља жену, децу, ето тако, у пролазу. Таквих случајева је било да смо се познавали и тако смо се испричали, тако да ја нисам имао потребе улазити унутра тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, да ли је било међу том Вашом стражом, да ли је био вођа смене, рецимо?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није било вође смене, ако нас је тројица, све тројица смо вођа смене, какав ту може постојати вођа смене. Само је био дежурни, али он је углавном, дође доле са њима или остане горе, па се мењамо и тако, досадно нам у школи, дође испред, седимо све, људи су у сали и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Помињали сте у вези оног догађаја, дошао Репић, па после тога његов брат Жућа. Шта Ви знате о тим лицима, о том Репићу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа, само толико колико чујем од других, да се зове Репић, значи, први пут тада видим човека када сам му пришао да га изведем из Дома и чујем да је Репић. Имао је тада ту униформу коју сам, можда нисам на почетку описао, али то је била нека она ношња, а ова двојица момака са њим што су били, имали су црне комбинезоне на себи, толико знам, али исто тако када је дошао брат му Жућо, неко ти каже, Лазија, то му је брат, јер га је он и звао да устане и одвезао га. Тога се сећам, са жутим «Стојадином», толико ја могу да се сетим тада у то време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тај брат, шта је он имао од униформе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити тога заиста, јер је виђење, значи улазиш на врата и видиш ипак тамо групу људи и испред њих си, лежали. То је страва и ужас, не може се ту контролисати, нити човек, да ја сада запамтим шта је било и на Жући, верујте, то је значи права истина. Дошао је човек са «Стојадином», пришао њему, он је седео ту уз кафану на тој клупици на којој смо и ми углавном седели и тако и отишли су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете, знали сте неке те затворене људе који су били затворени у Дому. Да ли сте знали неке Капичиће?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити никога, можда сада када бих га видео, рекао бих да ли знам или не знам човека. Углавном сам их знао доста, а не знам како се зове, име, презиме и тако, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте знали неке Бикиће?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не. Знао сам човека само који је радио, не знам му име и презиме, можда је и он ту на том, био ми је чак и инструктор, радио је у «Аутомато друштву» Зворник, тако се звала фирма. Њега сам највише познавао, познавао сам човека који је дуго играо фудбал за Дивич, да ли смо играли један против другог, имао је трговину покрај игралишта у Дивичу, а ја сам тада радио у «Житопромету» и возио сам једно време хлеб са пекарским аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је жив тај?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не знам да ли је жив. Ако је жив, он би могао да суочимо и ако треба нешто да допуним, ако то ја не говорим, оно што знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико је ту људи било затворено?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Број не знам, списак нисмо нигде имали, нико нам није доставио да каже, има толико и толико. Знам да је било преко сто, то знам и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И значи од тих преко сто људи, Ви баш никога не знате да споменете ни по имену, ни по надимку?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, описао сам Вам сада кога знам понајвише, то значи ту двојицу, знао сам Алија, не знам му презиме, Пишта су га звали, радио је у «Фурнирци», где сам и ја радио једно време, био ми је помоћник на фурнирском ножу и тако и он ми је више пута када излазе, каже, Лазија, како жена, а и жена ми је радила ту где је и он, и поздравља ми жену, децу и тако испричам се ето са њим, опет сам најближи највише, али знам их све, вероватно у пролазу ту, али не знам како се ко зове, ја не знам сада у мом селу има људи који су дошли, знам где живе, не знам му име и презиме, вероватно су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, још једно питање, пошто смо од више сведока чули да су се у том Дому дешавале неке страшне ствари, да су неки људи повређивани ножевима, председник већа Вам је указивала, одсецани полни органи, терали се очеви да полно опште, како објашњавате да Ви који сте ту били о томе ништа нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, нисам, како бих могао чути, како, на који начин. Нисам, значи, стојим иза тога да нисам чуо за такве случајеве.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никада ништа о томе нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте први пут чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, данас, рекао је данас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Данас у судници?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, да, сада сам чуо за тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли имате објашњење за то што сада тврдите, да никада ништа не чујете и сада од нас овде чујете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, за такво одсецање то први пут чујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, уопште и за ово друго и све, неки људи су према исказима сведока и ножевима убијани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, можда али у некој смени, то треба да зна онај ко је био тада.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас не питам да ли је то у Вашој смени, него да ли сте чули, стражар сте били тамо?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, нисам чуо за тако нешто.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Што знам, што сам чуо, изнео сам, што могу да се сетим, не могу се можда најбоље ни сетити после петнаест година, али исто тако, ако имате нешто, подсетите ме, ја ћу рећи, да ли је тако било или не, значи нема разлога да причам другачије, него што је било.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Лазиху, рекосте да су Вас људи познавали, поздрављали, Вашу породицу у смислу, поздравите жену, децу и тако даље?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су тражили да Ви, евентуално, њиховим породицама, родбини, ближњима пренесете неке поздраве или захтеве да им се нешто пошаље, цигарета, што за хигијену и слично?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам имао такве.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли им је неко долазио у посету тим људима, да ли је неко долазио у посету да се интересује за њих, да пита, да ли је ту, како је и тако даље?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, ја не знам, у мојој смени није.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Споменка Стојкић?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Само сам чуо њено име и презиме, да је долазила овамо, али не познам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где да је долазила?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У Београд.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули сте да је долазила у Београд?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је то, ко је она, како сте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ако је то та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чуо њено име и презиме, само да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је та?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је она, зашто је долазила, шта сте чули, од кога сте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули сте да је неко долазио у Београд?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Име и презиме сам чуо, ако сте поменули Споменку, а ништа више о њој не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него из тог времена, из тих дешавања, жена је живела у Челопеку тада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја је не познам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А од кога сте то чули, од кога сте чули да је она долазила у Београд?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам од кога сам чуо, али жену нисам никада очима видео, јер ја дођем мојих осам сати одрадим и одлазим.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е, радите осам сати, управо је то било моје следеће питање. Рекосте, ово се дешава око пет послеподне, па то везујете, да ли за ручак, да ли за вечеру. Када Вам почиње смена и када Вам се завршава, ако се ово дешава око пет?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Смена почиње у два.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У два?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У два, да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи, требали би да сте у смени до?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: До десет увече, 22.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: До десет увече, тај дан када сте дежурни?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта Ви тамо радите у школи? Рекосте да сте дежурни?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта то значи, шта радите, који Вам је посао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ништа, да има неко ту, обезбеђење и школе као и Дома, ето тако.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је ту у школи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа, празна школа, објекат.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Празна школа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, објекат.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И ту неко седи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дежурни у школи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ми смо схватили да је ту, ми смо схватили да је ту ова резервна станица полиције Челопек, да је ту смештена, управо у школи, тако смо чули у овој судници приче?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, јесте тако, тако је.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта имате тамо, шта тамо имате у тој школи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ништа, као објекат, нема ништа.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ни телефон?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није био телефон.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли имате неку моторолу, неку радиостаницу, како комуницирате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Потпуно ми је нејасно, зашто тамо неко седи? Претпостављам да се настава не одвија, да је школа празна? Остаје ми потпуно нејасно, зашто тамо неко седи осам сати, па тако по три човека се ангажују на неком потпуно неважном послу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није неважан, као објекат, обезбеђење објекта у случају да неко не експлозив или тако нешто, ти важнији објекти.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви као дежурни у школи што надређени овим чуварима око Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, него раван њима.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли имате каквих ингеренција те врсте над њима?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, него као и они.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате, шта је књига дневних догађаја? Од септембра сте у полицији, у резервној полицији?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико сте дуго били после тога, после ових дешавања исто као резервиста полиције за време рата?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Био сам дуго, можда до 1995., 1996. године.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате, шта је књига дневних догађаја?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате шта је књига дневних догађаја?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, нисам имао прилику, не могу ја водити ту књигу, има неко.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли уопште знате за тај термин, за тај појам, шта је то? То је нешто што дежурни по обавези, по закону има и устројено и тако даље, што дежурни обавезно води, сваки дежурни предаје оном другом и уписује се шта је било. Знате како се догађаји уписују, од потпуно безначајних до јако крупних?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, али то води.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Потпуно безначајних, дошао Пера, пријавио, украли му бицикло, знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, али то се нама не пријављује, него се пријављује у станици полиције Зворник, дежурни горе има који води.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, Ви нисте имали никакву књигу те врсте, да се уписује?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисмо, нисмо ми у Челопеку имали и ако смо имали, носили је Цвијетку, па оде горе са њима.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е Цвијетко каже, Цвијетко каже да је била књига, да је била књига и да су људи, стражари у њу уписивали шта се дешавало, да је стајала тамо на неком столу код те кафане? То каже Цвијетко овде, у марту месецу прошле године.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То је његово, можда је, али у школи није била, била је код кафане.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте били стражар тамо, седели сте, тамо сте и ручавали и он каже, стајала је на столу тамо, у кафани, а сада нам кажете како је никада у животу нисте видели, нити чули за њено постојање, разумете? Колико је школа далеко од Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Једно триста метара, триста метара, четиристо.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Триста, четиристо метара?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, тако некако, триста.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта овај Репић, рекосте има пушку, остало ми је нејасно, какву пушку има?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Аутоматску пушку је имао.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Аутоматску, а ова двојица поред њега?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам видео никаквог оружја код њих.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пре него што је тај дошао код Вас, дозвољавате могућност да то и Аца Бајић да Вам каже да поби човек доле људе, да ли сте чули какве пуцњеве, да ли сте тада чули какве пуцњеве?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Из тог правца?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, јер је било у затвореној просторији, вероватно па се није ни чуло.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете, дошао је сведок «М» са «тамићем» и утоварени су лешеве, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је утоварао лешеве?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Утоварали су људи из Дома.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Из Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте били ту док су они то носили и утоварали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су се они вратили, ти који су утоварали лешеве, да ли су се вратили у Дом или су они, такође ушли у камион и отишли са камионом?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Вратили су се у Дом.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је том приликом, док су они то утоварали, да ли је том приликом сачињен какав списак људи који су утоварени? Да ли је ко то радио?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја не знам и ако је радио, онда је требао Цвијетко Јовић да уради, да направи тај списак.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Цвијетко, па да ли је Цвијетко био ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Можда је дошао касније, после тог случаја када је јављено.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него ту док сте Ви, кажете присуствујете томе, да се товаре лешеве у тај камион, да ли је Цвијетко тада ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам га ја видео, нити сам могао запазити после свега тога што је се десило, ја нисам могао регистровати ко је био, шта је се понашао.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да Вам је овај дежурни из полиције у Зворнику рекао, сачекајте, доћи ће неко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са чиме да сачекате, шта да сачекате, са чиме да сачекате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа, останите доле, у том смислу.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је дошао неко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, послат је «М» са «тамићем».

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је он полицајац?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сачекајте, доћи ће неко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да почисти?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ми смо схватили да треба да дође неко из полиције, да види о чему се ради, да се нешто уради у полицијском смислу посла, а не да се очисти?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Опет Вам кажем, можда је и дошао неко, али га нисам успео регистровати. После свега овог што сам видео у Дому, не знам, нису то, ако сам стајао тамо, не могу видети ко је дошао овамо испред кафане и тако. Стајао сам ту када се.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вам што говоре надимци Торо?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Непознато ми је.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мајор?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Исто тако.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зокс?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам познавао.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Лопов?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пуфта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Никога од тих што сте набројали.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Босанац?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Робе, Ћовани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ћованија сам познавао човека, као из Челопека, мештанин Челопека, њега познајем, познавао сам га.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли ишта везано за њега знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У вези ових дешавања код Дома, у вези Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не познам, ништа.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак, ево овде сам нашла, сведок «П» каже да се обраћао и Цвијетку и каже заменику Цвијетковом – Миленку, указивао, каже, да лица упадају, каже и они то виде и кажу, ићи ћу горе сутра, видећу са начелником, Цвијетко каже, видећемо да нешто променимо и тако исто. Каже сведок «П» да се и Вама обраћао када ти људи упадају, да се то нешто горе интервенише. Да ли сте уопште Ви упознати да је неко некада нешто горе интервенисао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, вероватно јесте Цвијетко који је надлежан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сведок «П» Вама некада нешто овако рекао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, мени не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обраћао се Цвијетку, Миленку, каже?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То је његова изјава, не, сигурно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, исто тако сведок «П» каже да је била, каже, та нека књига и каже, књига бележака ношена је горе у школу, једна је књига била. Када се донесе одозго, донесе је командир Цвијетко и тај његов заменик?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Обојица нас носимо једну књигу, то ми је заиста мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, или један или други, каже, то је књига са списком лица, он каже, тако је и забелешке. Судија пита сведока «П» - и они у ту књигу евидентирају нешто, ако је неко убијен или тако, он каже, јесте, значи по овом његовом исказу испада да Ви барем, ако ништа друго, знате да је постојала нека књига и да је у њу нешто бележено?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не могу се сетити, да знам, ја бих рекао, али нема разлога да не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво сте рекли да није била, а сада кажете, не можете да се сетите, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, морам рећи да није, ако се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји могућност да је била нека књига или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не могу се сетити, не могу причати јесте била, а немам никаквог додира са таквом књигом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По исказу овог човека, испада да Ви знате да је била и да је била?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То је његова изјава, он тако сматра, можда он тако види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо неке овде извештаје. Да ли је некада извештаје две смене страже за 10. и 11. јуни, да ли Вам је познато, ко је био, Ви кажете није нико био формално вођа смене. Да ли је некада Јовановић Милош можда био вођа смене? Да ли Вам је тако нешто познато?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити исто исказ овог Цвијетка Јовића који исто каже да су биле вође смене, па каже, свака смена имала је свог командира. То су каже били Анђелко Васиљевић, Милан Митровић, Милош Јовановић и Раде Марковић. Станица је била у школи, на триста, четиристо метара и ту је увек неко дежурао. Да ли је тачно ово што он каже за ове командире смене, кажете четири смене?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ако он каже, он вероватно зна и тако, ја не знам за то што је он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли, нису биле вође смене, а он каже да су биле. Да ли Ви знате да нису биле?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја знам да ја нисам имао никакве белешке, ништа да бележим, неку књигу да сам писао, да сам водио неку евиденцију, ја знам за то да ја нисам имао, а за друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питала сам Вас, да ли су постојале вође смене, Ви сте рекли нису. Да ли нису или не знате да су постојале, то Вас сада питам?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам да ли су постојале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Тужилац, питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причао си о стражарским сменама, па да ли ти је познато, да ли је неко био више на стражи, да је та његова стражарска дужност дуже трајала?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Непознато ми је за такву особу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко био на стражи можда дванаест, тринаест сати? Да ли је то могуће?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не могу се сетити заиста, да знам, рекао бих тај и тај, али не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате кога сте добили када сте звали телефоном у полицијској станици у Зворнику, ко је био дежурни?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, по имену и презимену, не, него се само јави дежурни, изволите и тако. Не знам по имену и презимену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се Ви представите њему?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Представим се Лазија, тако ме зову, Лазија из Чelopeка, дежурни и укратко му опишем, десило се то и то, ајде пошаљите некога, дај видите шта ћемо решити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, ко је тада био у смени, на стражи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Можда једно двојице се могу сетити, а не бих знао, Милан Митровић, овај овде под «П», знам да сам ја био, нас тројица, а за Ацу, не знам да ли је био у смени или је наишао однекуда. Знам да ми је он јавио у школу да је се то десило. Не знам колико је и да ли је још људи било, заиста не могу се сетити, јер ипак, кажем Вам да је јуче било, после онаквог случаја, призора, што видиш очима, човек не би могао регистровати многе ствари, да је се јуче десило, а не пре петнаест година, тако да заиста је тешко баратати са датумом, са људима, ко је био, а било нас је нормално у три смене, овај оде на обезбеђење «Глинице», овај тамо, останите вас двојица ту, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто Вас обавештавају о том догађају?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Зато што сам био у школи дежурни, вероватно, а третирали су да је станица у школи и тако, што нису, из разлога што нису смели ни прићи да спрече тако нешто и да човека одатле и због тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали неку дужност у том смислу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, него сам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте, пошто сте рекли да сте сви исто и да сви иста имате задужења, онда зашто би Вас неко обавештавао о том догађају, зашто би Ви били позванији ту него они?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Кажем Вам, из разлога, вероватно је третирао што је дежурни у станици, па обавестити дежурног у станици, у школи, у Чelopeку и да он даље предузме мере, а има и из тог разлога, не волим сада себе истицати, можда сам мало храбрији био и од њих свих, све је то негде, тако да нисмо смели, док су чекали мене, нису смели ни прићи да изведу Репића. Ја када сам дошао, ја сам га за руку узео и извео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причате, ухватио сам за руку и извео, па то подразумева да се он налазио унутра, у Дому?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да сте Ви ушли у Дом?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, код врата, код врата, одмах улазна врата отворена, одмах је стајао до врата и пришао сам му, можда чак и са степеница до врата за руку и извео из сале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видесте ли Ви ту неку слику унутра?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Већ сам једном рекао, видео сам људе у углу тог Дома и поједини ови су стајали, али исто тако су људи и лежали испред тих људи, што стоје у Дому у ћошку, ако се може рећи, сабијени онако људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кука ли неко, јауче, запомаже, каква је атмосфера?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Никаква, призор опасно подсећати се, не можемо да региструјем ја да ли сада неко, углавном ужасно је било, страшно, али исто тако, немам када се ни обраћати тамо њима, јер гледам, да ће онај други уперити пушку и

убити мене, што је са њим, одакле ја знам сада шта је и ко је тај човек, пуцао је ту и сада ја треба да му приђем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Ви ухватите за руку Репића и изводите, где су ова друга двојица? Да ли они крећу за Вама?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Крећу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Крећу, излазе и они са њим, они су му били као пратња нека, тако сам ја приметио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, некаква пратња, али не сећате се, да ли су имали оружје или нису?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не сећам се, једном сам већ рекао, не сећам се да ли су имали оружје, али се сећам у чему су били, да су имали око главе неку црну повезу и да су били им црни комбинезони у њих двојице, која су била са Репићем, а за оружје нисам заиста видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико прође времена док неко не дође ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, не могу се сетити временски.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је по надимку Жућо, највероватније брат Репићев, дошао са жућим «Стојадином» и њега узео, а шта би са овом другом двојицом?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: И њих двојица су отишли са Жућом, све четворица су напустили Дом, отишли. И то сам успео да запамтим, жући «Стојадин», значи, не познам ни Жуће ни овога човека, први пут сам видео, чуо, али сам од колега, коментари, ипак је то, десило се то нешто и онда, Лазија, то му је брат, Жућо и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је радила кафана тада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Отворена је била за послугу нашим телефоном, да се послужујемо, али гостију није било, није ту ко долазио, то се није више знало ни за што, свако је негде био ангажован и тако. Ја нисам виђао гостију ту, долазио сам повремено из школе, био сам ту дежурни, али се испред.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се могло у тој кафани узети неко пиће?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, кажем Вам да нисам улазио тада, није ни уопште, осим тај један једини случај да обавестим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада док сте чекали да неко дође, да ли је Репић био послужен неким пићем или је он сам имао неко пиће, док је чекао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, него је седео уз кафану, рекох Вам, не знам сада тачно да ли је била клупа или даска на блоковима, неким, ту је седео, окренут леђима уз кафану и двојица момака са њим, седели су, нису улазили унутра, нису пили ништа, толико знам. То стојим иза тога, тога се сећам, а доста ствари се заиста и не сећам, не можемо да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли си ти био некада на стражи код Дома?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где си био? Ту код улазних врата или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, ходало је се углавном, није нико никога одредио ту си, значи, обиђе се круг, изађе се до пута, обиђе се доле и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али када, разумео сам, тада сте били дежурни у школи, па били сте и на стражи, како се то распоређује, односно, да ли је то сви обиђу тај круг или само поједини бивају дежурни, а други буду само на стражи и од чега то зависи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, верујте да не знам, зато што Цвијетко Јовић прави распоред и он је већ овамо је прочитано да је писао ко је био, шта је рекао,

вође смена и тако, мењало је се дежурство. Није било одређено ни по чему, него могло је, задеси се свако из смене да буде и дежурни и обезбеђење доле, значи. Није било одређени људи да дежурају, једни исти увек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се ви негде скупите па онда вама Цвијетко Јовић то каже, ти ћеш бити ту, ти ту, ти ћеш бити дежурни, а ти на стражи или како Ви сазнајете да долази до те промене, када ћеш бити дежурни, а када ћеш на стражу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, Цвијетко Јовић углавном нам преноси тај распоред.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Усмено или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Усмено, усмено, Лазија, ти сутра у школи, ова тројица су доле или, Лазија, ти си сутра испред школе, уствари испред Дома и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да тада док сте Ви били у смени, није долазила нека медицинска екипа да укаже помоћ тим рањенима, али рекли сте да је то касније, па од кога сте то сазнали, знате ли нешто поближе о томе, ко је долазио, шта је учињено?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не знам, можда је и у току те моје смене, док су дошли људи да се натоваре ови, али ја не сећам се, нити се могу сетити после тог свега што је се десило, нисам их могао регистровати. Значи не могу рећи ни били су, нити нису, не знам, не сећам се заиста да ли је неко долазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да опишете, како су ти лешеви транспортовани? Они су, разумео сам да су унутра, у Дому?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко каже коме да се то натовари, како, колико је то далеко, да ли камион прилази вратима, ко комуницира са тим људима који треба да натоваре? Ко им каже, натоварите на овај камион?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, овај што је дошао, овај «М», он им преноси, хајде момци, потоварите ове што су изгинули, што су побијени и човек одлази. Нити знам ко га је послао, нити где одлазе људи, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти, нити неко од других стражара није се у то мешао или није?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Како мислите, мешао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, предузимао нешто, у смислу да каже, приђите са камионом, лешеви су унутра у Дому, откуда тај сада зна где су лешеви? Он је дошао ту и сада треба њему неко да каже, еј, где се налазе лешеви?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Питао је, чим је дошао пред Дом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, кога он пита?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, питао је од нас четири, пет, можда је и Цвијетко дошао у том моменту, ипак се ту нешто десило, јави неко некоме, искупи се, не знам ја више куд ко, одакле ко долази, ко коме каже, нормално човек долази, шта је било, неко му каже, било ко од полицајца, паркирајте се тамо да се потоваре људи, они прилазе што су били ту у том Дому, потоваре, човек одлази, ми остајемо ту и приводи се крај смене, одлазиш, други долазе. На томе се све завршава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причали сте о храни и сада, један број је смртно страдао, да ли Ви сада утврђујете ново бројно стање, како са храном, долази вишак, шта се дешава, јављате ли некоме, немојте сада толико порција, него мање?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја не, али вероватно неко претпостављени испред, а то се зна ко је био, ко је одлазио, ко је контактирао са ким, ја не, нити знам да ли је ко коме пренео, али претпостављам, ако је било таквих случајева, онда је то био

Цвијетко Јовић који може да оде, Ацо га одвезе, оду до СУП-а. Ко ме се обрете, шта они горе ураде, верујте ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да не знате колико је било лешева, па можете ли да приближно кажете, да ли је било мање од десет или више од десет, онако када сте укупно ту слику видели, онако на мах, па може ли тако да се каже?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не можем рећи број, јер заиста било је језиво. Не бих се волео подсећати тих тренутака, тешко је било. Ипак је ту било и да, не знам, човек се у том моменту изгуби, да је можда присутан само овако, али са свим другим, не могу се сетити. Ко сам ја сада да у таквом стању људи, да ја бројим некога, није то, ја не знам бројно стање колико их је било побијених, колико је рањених, то заиста не знам, али знам да је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти лешеви да ли су били на једном месту или на више места, можете ли то да кажете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, испред оне групе, претпостављао сам, чим су лежали да су то ти лешеви, испред људи, значи када се улази на врата, салу, у овом углу је била, било је људи више, преко сто људи, не знам број колико их је дошло ту, смештени, јер смо ми позвати из Тршића, ајде горе да се обезбеђује и тако. Значи, људи који су лежали испред оне групе људи су били ту испред, то сам могао да видим и борим се овамо са човеком како прићи њему сада, како га извести и на томе се завршава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак, нешто још да предочимо. Овај сведок «П» каже да је ту видео, каже, Лазију и Цвијетка који је био у кафани. Када Ви кажете да сте видели Цвијетка? Да ли сте га видели уопште, да ли се сећате, када је он дошао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Тај дан да смо били? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био Цвијетко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не сећам се, не могу се сетити уопште тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви звали само полицију у Зворнику?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог другог нисте звали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, само дежурног у станици полиције, обавестио, јер то нам је био једини контакт са ким ми можемо, дежурни, а он даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте звали некада касарну војну?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тада, ко је тада представљао војску, ко је био на челу војске у то време?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било у «Стандарду»? Да ли је била нека касарна, да ли су биле неке формације, униформисани, у Каракају?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Била је војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то формација војна?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, Војска Републике Српске, тада у то време, па војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао војском тада?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Одакле ја могу знати ко је командовао војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже овај сведок «П» да је Цвијетко већ звао, каже «Стандард», где је била војна команда и да је из «Стандарда» дошао неки човек и још један или двојица?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Можда, али ја не знам, тај сведок, можда је човек био ту и сећа се свега и он зна, али ја не знам, заиста да ли је Цвијетко и кога је звао. Како ћу ја знати, није он дежурао ниједан дан, Цвијетко, ни у школи, ни око Дома. Значи, човек је контактирао са претпостављеним у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви звали Цвијетка можда том приликом?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није тада било мобилних ни телефона негде, не знам ја где је он и која је смена и шта ради. Ја знам, дошао сам да одрадим мојих осам сати и да идем кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули у то време да је постојао неки затвор на Циглани, ту близу, у Каракају?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни да је неко довођен, одвођен, нешто?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А за Економију, да ли сте чули, пољопривредно добро ту у Каракају, да су ту били неки људи заточени, Муслимани?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо, чуо сам можда после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Пет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време, не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, у то време, не, тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је тим људима ту који су били из Дивича, одузет неки новац, сатови, драгоцености било какве, ланци, нешто, у неком периоду да им је нешто узимано?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам то испричајте од кога сте чули и шта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чуо сам само од колега, значи долазак у смену, да је, сада, Нишки чини ми се, ако ћу тачно рећи и још неки са њима, да су долазили, да су ту људе постројавали и да су им узели то. Толико сам само чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да су им узели?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, вероватно злато, наките, сат, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А новац?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, вероватно се и новац подразумевао ту, значи ја долазим у смену и тако причају да је, јуче Лазија, када сте Ви отишли из прве, десило се то и то, долазили су неки и узимали су, а одакле сада ја знам ко је тај Нишки, ко су били они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су га описали, какав је тај Нишки, ко је то? Да ли је то неки ту Ваш локални?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нису, па нема разлога, шта ће он мени да описује какав изгледа Нишки, када се пола становништва бојало их и направе то што су правили, скидају људе голе и по селу терају, шта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко скида људе голе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је скидао голе, ко?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, Нишки, можда, не знам, тако неки људи, одакле бих знао како се зову, али чујем исто кроз те приче, који колега дође у смену, који је из Челопека, каже, Лазија, јеси чуо, јуче шта су радили на игралишту, скинули људе и терају кроз село, тако, ето, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажу те Ваше колеге када је дошао тај Нишки, узима те паре, шта они раде, стражари?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, то је у другој смени било, не знам, па не кажу ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам кажу, да ли су их спречавали, или су им дозволили то да раде?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисмо о томе дискутовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дискутовали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, да, само ми каже тако се десило и шта ја сада да кажем, шта сте ви радили, ко сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је ту неко некада долазио да испитује неке људе, где им је оружје, да их води на Дивич или да траже од њих новац или тако?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један оптужени каже да је бар три, четири пута долазио у Дом да испитује људе, везано за наоружање које су имали, пре хапшења, на Дивичу, сакривене неке пушке, митраљеци и тако даље, па да је долазио да пита, ко има оружје, па да их је изводио да испитује. Да ли сте Ви чули да се тако нешто дешавало?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он био полицајац, да је имао беле опасаче и то?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо за такве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је службено ту долазио да испитује?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У мојој смени не, а за друге не знам, заиста, нико ми није преносио. Све што сам чуо од колега, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког мајора Марка Павловића? Да ли Вам то име нешто говори?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Само име и презиме сам чуо, а човека никада очима нисам видео, нити знам ко је, шта је, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је он напустио Челопек, овај посао стражара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је да не зна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је и где је отишао, где је отишао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте наставили да радите негде даље, када су ови људи отишли или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Јесам, наставио сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Прво, када је отишао? Да ли је отишао пре него што су људи отишли или тек када су људи отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, после, не зна када.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: После одласка људи сам отишао, после.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, онда, да ли Ви знате када је Видовдан?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате када је Видовдан?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Знам, врло добро, 28. јуна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да. Знате ли у односу на Видовдан, када се догодио овај догађај да је Репић са још двојицом упао и убио људе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било пре Видовдана дан, два или десет или за Видовдан или када или после?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не знам уопште, само знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате чак ни у десет дана, не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, пре месец дана шта је било, господине.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате када су у односу на Видовдан отишли људи из Чelopeка, заробљеници, затвореници?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је на самом почетку неко пуштен од затвореника?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам упознат, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вам је познато да су били људи ту постројени голи и да их је неко тукао, затвореници, ту испред управне зграде, напољу?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, за Србе јесам чуо и знам да су ти што су скидани на игралишту, а за ове.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, ови код овога Дома културе у Чelopeку?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, не, не, у мојој смени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је била нека продавница ту поред кафане, код Дома културе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У саставу Дома, јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Била је продавница нека?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је продавала пиво?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, сада ћу ја знати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Алкохол, да ли је продавала?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То ја не знам шта је се продавало, али знам постоји и данас и тада је била продавница, то знам, а шта је се продавало у њој.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви кажете да сте радили у том обезбеђењу тако што сте дежурали, један део Вашег посла је дежурство у школи, а други део стражарење. Колико сте отприлике провели дана на том стражарском месту, тамо испред улаза где сте показали судији тамо на оној скици?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, ако лупам офрље, није ми то тачно, а ако кажем пет дана, ако кажем педесет, није ни један ни други тачан, не знам датум, не знам времена колико сам провео на дежурству.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А одакле су затвореници добијали храну?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Добијали су из хотел «Дрине» из Зворника.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је долазила?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Мислите, којим возилом?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да ли је било неко возило?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Возилом, возилом, ја мислим да је био «Поли» неки, човека знам из виђења, не знам како се зове, који је довозио, значи, «Поли», «Кеди», како се зову већ она возила, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли да је овим повређенима указана помоћ, да сте то чули. Да ли сте видели, да ли су били превижени или шта? Како је

указана помоћ? Да ли сте чули како им је указана помоћ? Ко им је указао помоћ и како? Да ли је сестра, да ли је лекар или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам ни то, не знам, зато што у мојој смени нико није долазио. Не знам, сутрадан ујутру у првој ако сам био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мени није јасно како не можете да кажете да ли је, рецимо, тај догађај стравичан који се десио, не можете ни приближно да одредите, да ли су сутрадан они отишли одатле или после два дана?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не можемо се сетим, не знам, не могу рећи ако не знам, нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, али ако је један или два дана у питању?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, петнаест година је прошло од тога, а то доживео, преживео, гледао очима свашта нешто, не могу да региструјем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово питам, јер имамо два сада догађаја, имамо Бајрам и Видовдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је да је то други догађај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није баш јасно, зато што су тројица ушли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, дошао Жућа, брат. Није он рекао да су ушли, па он када је дошао, он је овога извео, није он рекао. Уосталом, тај нам догађај није у оптужници, тај други.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам, знам, зато сам и питао, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је дошао брат Жућа и одвео га.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али онда је он ушао сам, а овде су ушла тројица, он прича догађај са тројицом.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Тројица су била, Репић и још двојица су код њега стајали момака. Те не знам и то сам видео и стојим иза тога, а све друго.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Са друге стране, морао би знати ако је то један дан било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би све морао знати, па не зна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него кажем.

Констатује се да је приступио адвокат Ђорђевић Мирослав.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао нам је сведок овде, рекли сте нам да сте добили наредбу да полицијска станица из Тршића пређе у Челопек, јер су тамо затворени Дивичанци. Да ли сте сазнали, зашто су они тамо затворени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то да није.

НАТАША КАНДИЋ: А касније, када сте значи почели да дежурате, да ли сте сазнали, зашто су они затворени?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам никада сазнао због чега су затворени, а дежурао сам и обезбеђивао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то било у то време уобичајено да се затварају људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било затворених Срба у Челопеку?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: На неком другом месту где сте Ви били ту, Тршић, да ли је било затварање људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није, није, само тај део, тај случај у Челопеку су људи били.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли је неко реаговао на затварање људи?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, питала ме већ председница, не знам да ли је ко реаговао и како је реаговао, али знам да су затворени из разлога сигурности некакве, обезбеђења што смо их чували ту, тако, толико знам, а све друго.

НАТАША КАНДИЋ: Причали сте нам о томе како село Тршић је 40% имало Муслимана. Кажете, отишли су добровољно. Како они нису затворени, Ви кажете, ове због сигурности је неко затворио. Да ли су ови из Вашег села били безбедни?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, јесу, чим их нико није дирао, нормално да се организују људи и припадају својим људима.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је ове из Дивича дирао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није их нико дирао, не знам ја како, ја Вам кажем, у Тршићу сам био и долази нам неко, треба ли, ајде није ми тешко ни десет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте понављати, нећемо да понављамо.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, Цвијетко је дошао и рекао, повлачимо се, идемо у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питање је било за Муслимане из Тршића, да ли су они отишли пре него што Ви долазите овде у Дивич да чувате ове људе, из Вашег места Муслимани, да ли су напустили место раније?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, председнице, не знам ја, још су људи, ко их дира, ко иде горе на тај њихов део, један део Соколине, ту су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су остали сво време ту?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нису, нису, отишли су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, пре него што су Дивичани смештени у Дом или после?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су отишли групно, у групи или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, нису организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га, рекао је појединачно.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, појединачно.

НАТАША КАНДИЋ: Па, колико је то онда трајало ако су, колико, ако њих има значи 40% је 600 од 1.500, колико је то трајало, ако су отишли, ишли појединачно?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Верујте да знам толико колико и Ви одавде, знате сада колико траје то.

НАТАША КАНДИЋ: Па, ваљда мало више, у селу сте, живите са њима, видите?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Живим, али дежурам горе за мојих осам сати, после осам сати одох кући и сваки дан се дешава, одакле ја знам шта се сада ради на Соколини од њих, нити их ко дира, ни напада, нормално људи повлаче се са својим, спајају са својим људима, прелазе у Сапну, где, одакле.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, како са својим људима? Ви нисте њихови људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде мало да конкретизујемо, немамо сада стварно, Тршићани нам уопште нису у оптужници.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А при том смо и та иста питања већ питали.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете нам да сте дежурали у школи. Да ли сте писали неке извештаје о дежурству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо исто питали.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја и колега, члан већа.

НАТАША КАНДИЋ: Не, у школи, не кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и у школи, питали смо, то је свеједно, рекао је никада ништа није писао и не зна шта је књига дневних догађаја.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, кажете, неколико пута сте јасно рекли да нисте улазили у просторију у којој су били Дивичаници.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Осим случаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули, та врата.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле Вам то, да ли Вам је Цвијетко Јовић рекао, немојте да улазите или неко други, виши, рекао неко да не улазите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је зашто нисте улазили, немојте сугерисати, не можемо сугестивна питања.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, извиите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капциозна и сугестивна су забрањена, значи питање је, због чега нисте улазили у Дом? Да ли је то Ваша лична одлука или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Лична одлука да, осећао сам да нема потребе да улазим тамо људима, где су они, зато што сам контактирао са њима испред када су излазили, врата су им била отворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ објаснили. Да ли сте осетили потребу некада да уђете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, нисам, да сам осетио, ушао бих, нема разлога.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је одржавао хигијену?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Вероватно сами људи.

НАТАША КАНДИЋ: Како вероватно, молим Вас, шта је Ваш задатак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је неко унутра одржавао хигијену?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко од стражара био задужен за организовање?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате то?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, знам, да вероватно би ми неко пренео од колега или можда бих и ја био један дан одређен да чистим, ако мислите на то одржавање хигијене, вероватно.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, шта сте, да ли је Цвијетко Јовић дао нека упутства, ту су људи јако дуго, око њиховог пресвлачења, прања, купања, да ли сте имали неки разговор о томе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ја и Цвијетко не, можда је Цвијетко са неким имао и људима преносио шта, како.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате сазнање, како су људи одржавали своју хигијену, у шта су се обрисали када се умију, шта, да ли се пресвуку, како, да ли сте водили рачуна као стражар о томе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Верујте да не знам како је то све текло, зато што нисам улазио, нисам видео, шта знам, да су воду имали унутра.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ја Вас питам, да ли Вам је једног тренутка пало напамет, ту су људи недељама, да треба да се пресвуку, као стражар, да ли знате да стражар има и неке, уобичајено и неке обавезе у односу на то?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисмо ми имали обавезе, али мало је ко од нас могао водити рачуна и о себи, у каквим смо случајевима били и шта смо све доживљавали, тако да заиста то нисмо, значи ни имали задужења, нити смо ми, ја бар знам да нисам улазио на ту тему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте о води почели да причате, за воду? Имали су, нешто сте почели?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Воду су имали унутра у сали, у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: У сали тамо где су били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била вода?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате, када?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: За мене је у просторији тамо, ту где су људи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чесма, шта, купатило?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Чесма, чесма, црево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни? Како знате када нисте ушли? Када сте видели ту чесму?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Исто ми је неко од колега рекао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први који то кажете, сви кажу да нема чесме.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ето, ја кажем тако, мени је неко рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, неко Вам је рекао да има чесма?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Рекао је црево сада, судија, рекао је црево, ја сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, ево сада је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула, верујте, добро, па биће у транскрипту, колега, нећемо, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли је неко од стражара ушао унутра када су ови убијени, ови догађаји које Ви описујете, да ли је неко ушао тада унутра?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Од стражара, од обезбеђења, да ли је неко ушао унутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим Вас, осим Вас, да ли је још неко ушао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не сећам се, не знам. Ја знам да сам ја ушао да изведем човека, да више, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: То ја знам и знам да сам био присутан када су људи товарили, то знам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, ко је, да ли знате, ко је очистио просторију од крви?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам, верујте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се то постављало као неко питање у организацији Вашој, затварања људи, да не знам, крв?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па и ако јесте, вероватно су Цвијетку, а Цвијетко је горе преносио, а неће нико доћи Лазији да каже, шта си ти предузео Лазија за чишћење, када сам немоћан као било који други од колега.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неких инструкција које су биле саопштене и свим стражарима, да сте ви имали један задатак конкретан, да кажу, када год сте на дежурству, када год сте тамо, на стражи, у обезбеђењу, ваш задатак је то и то? Да ли

сте имали тако нешто, дефинисано, шта су задаци док дежурате, а шта док обезбеђујете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Мислите писмено или усмено?

НАТАША КАНДИЋ: Свеједно?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисмо имали ништа тако, ништа, него, једноставно, ти си та смена, ти та, замени се, ти си Лазија данас дежурни, сутра си доле, ти си прва смена.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам каже Цвијетко, шта радите док обезбеђујете?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Није преносио ништа, нема шта, зна се која ти је дужност, не можете дозволити.

НАТАША КАНДИЋ: Која је, како се зна? Кажите нам, која је Ваша дужност?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Зна се, пренео нам усмено, не можете дозволити нико да улази тамо, обезбеђујте и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, имали сте ту, значи, тај задатак да никоме не дозволите да улази унутра?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога, ко Вам је то дао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, Цвијетко, рекох ја, Цвијетко.

НАТАША КАНДИЋ: Па, како онда, како су онда ушли унутра?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, поновићу Вам поново како су ушли. Ушли су тако што је храна стигла и да се унесе храна људима у затвор, а.

НАТАША КАНДИЋ: Све то знамо, све то знамо, али ту се налази обезбеђење, стражари?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, отварају врата и уносе храну, мањерке из аута, уносе људима, њих тројица стижу, један са пушком, ова двојица овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли сте Ви то гледали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да ли сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте гледали?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам то гледао, зато што сам био у школи, али ми каже, питам, како се дозволило, каже, Лазија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо питали, тога ко је гледао, добро.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ушли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо више о том догађају, ја Вас молим заиста није у оптужници, тај баш конкретни, али већ смо више пута о томе причали од непосредних очевидаца.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте Репића и Жућу. Да ли Ви имате неко сазнање, где су они смештени, где и још та двојица, тројица које сте видели са Репићем, где они бораве као нека формација, униформисани, где су они?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не, нисам знао ништа о њима, ни ко су ни шта су, нити сам их виђао ни пре ни после.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је Вама представио Жућу, па Ви кажете, Жућа је дошао?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Представио ми колега кога се не могу сетити који је био са мном у смени, па када се то све десило, долази жуто ауто и рекао ми је.

НАТАША КАНДИЋ: Шта Вам је рекао, ко је Жућа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, то је брат Репићев, рекао је.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Рећи ћу ја, то је брат.

НАТАША КАНДИЋ: А осим тога нешто, добро брат, али неко, ко је, која је то формација, која је то војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је још нешто рекао осим тога, ово је Репићев брат?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Након што су Дивичанци одведени одатле, када сте Ви и да ли сте уопште нешто сазнали више о догађајима у Дому културе?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Ништа нисам сазнао после тога, него смо даље распоређени, да ли смо, не могу се сетити чак ни где смо после тога отишли у зворничку станицу, па је се поделила саобраћајна и општа станица, ето толико, не знам, значи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте икада чули да је било неких убијања у Зворнику, Каракају Муслимана?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су се вратили Муслимани у Тршић?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Сада мислите, после тога свега?

НАТАША КАНДИЋ: После рата, када?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да, да, јесу, вратили су се и живе сада са нама нормално.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, пошто никада ништа нисте чули, од кога сте чули да је Споменка била у Београду?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Не знам од кога сам чуо, али знам везано за ово да и ја требам да дођем у Београд, па помињу неку, била је и Споменка, па пре два, три дана, а која је та, па то је она из Челопека, па да ли је везано шта за нас за Дом, није Лазија, ето толико сам чуо, не знам, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега Ђокић?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Само пар питања. Питао бих сведока, да ли има сазнања и да ли је можда чуо за покушај бекства неких од затвореника?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам чуо ни за кога.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли знате, да ли је неко побегао према бројном стању или?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам, нисам, не знам, нисам чуо да ми је неко од колега, као што ми је пренео за Жућу, за Репића и тако, није ми.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли сте можда чули, да ли знате за неког од стражара, помиње се који је, наводно, био вешт у гађању и да је било таквих прича, да се хвалио да је неке затворенике или неке људе побио?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Нисам заиста чуо, значи све што бих чуо, рекао бих, тако да нисам о томе, ипак учини своје, можда ме одатле пребаце негде у обезбеђење «Глинице» или тако, па се не видиш четири, пет дана са њима и то пролази, а свашта се дешава на тим линијама, тако да је ту тешко било било шта регистровати и запамтити.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро, ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, питања нема? Добро. Тражите ли трошкове за данашњи долазак у суд?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали трошкове? Чиме сте дошли?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Аутом својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то кошта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, не знам, нисам, не знам у повратку колико ће ме шта коштати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бензин, колико Вас кошта?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, колико обично, четири хиљаде динара.

Сведок тражи трошкове за долазак у суд у износу од 4.000,00 динара, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку тражене трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете можда?

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Па, немам ништа, али све што бих се сетио и што би користило, ја бих заиста рекао, а да ја сада измишљаам и да ли је то то, заиста не бих имао више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Да кажем, али исто стојим, зато што има и преживелих сведока, па ако треба и то суочење који су људи ту били, познају они добро Лазију, па кажу, Лазија, није тако, тако, ја стојим иза тога да се увек појавим овде и за та суочења, ако је нешто било нелегално или малтретирања или не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви овде окривљени, шта то причате, малтретирање, нико Вас овде не окривљује.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас није ни оптужио ни за шта.

СВЕДОК МИЛЕНКО ЛАЗИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо Вас звали да нам кажете сазнања док сте Ви дежурали, али нисте Ви то схватили, добро. Слободни сте, довиђења. Овако, сутра ћемо наставити, имамо два сведока. Они што су требали да буду прекосутра, па смо померили Пејић и Максимовић, јер сведок Мирсад Хасановић је предвиђен за мај, пошто је, Ви можете да идете, довиђења, хвала, он је болестан, па ће доћи у мају, тако да ћемо у четвртак саслушати сведока Мишу Пантића који је јуче требало да дође, па није на време примио позив и позвали смо и сведока Милицу Владић, секретара Црвеног крста.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За 26.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, 27. немамо ништа предвиђено, ето тако. Ради се али ми нисмо знали у време заказивања да ће бити радни дан, био је тада државни празник.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес прекине, а исти ће се наставити:

25. априла 2007. године са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА